

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci **žalobce: H. V. H.**, zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti **žalované : Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** se sídlem Nad štolou 3 Praha 7, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 24.8.2010, č.j. MV-57143-2/VS-2010,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 24.8.2010, č.j. MV-57143-2/VS-2010 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení v částce 7.808,- Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku rukám právního zástupce žalobce Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr vnitra zamítl jeho rozklad a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23.4.2010, č.j. OAM-3880-9/MC, jímž bylo podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů zrušeno povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný ze zjištění, že žalobce byl ve dvou případech Obvodním soudem pro Prahu 7 odsouzen za spáchání trestného činu

porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 zákona č.140/1961 Sb. Z uvedeného důvodu ministerstvo posoudilo, že se žalobce opakovaně dopustil závažného porušení veřejného pořádku a naplnil tak důvod uvedený v § 77 odst. 2 písm. a) zákona.

Žalovaný uvedl, že žalobce včas podal proti uvedenému rozhodnutí rozklad, avšak podaný rozklad neodůvodnil, ačkoliv přislíbil, že tak učiní do 10 dnů. Žalovaný tedy přihlédl k ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. a posoudil rozhodnutí ministerstva jako vydané v souladu s veřejným zájmem, když tímto zájmem není, aby na území České republiky pobýval cizinec, který byl opakovaně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgány obou stupňů postupovaly v řízení zcela nezákonně, neboť, ačkoliv rozklad žalobce byl blanketní, a tudíž nesplňoval všechny podstatné náležitosti dle § 82 ods. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, přesto správní orgán 1. stupně postoupil spis nadřízenému správnímu orgánu k rozhodnutí. Žalovaný pak, aniž by vyzval žalobce k odstranění vad, rozklad bez znalosti námitek žalobce zamítl. Žalobce namítal, že takový postup je v rozporu s ust. § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), s výkladem učiněným odbornou literaturou v komentáři ke správnímu řádu a se soudní judikaturou publikovanou ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 5Ca 1/2008). Uvedl, že na místě je takový postup, že neobsahuje-li odvolání námitky a odvolatel požádá o stanovení lhůty k doplnění odvolání, je správní orgán povinen mu lhůtu stanovit postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Podle citovaného zákonného ustanovení správní orgán pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k odstranění vyzve. Pro případný argument žalovaného, že uvedené soudní rozhodnutí se vztahují k jinému druhu opravného prostředku, žalobce odkázal na ust. § 152 odst. 4 správního řádu, podle kterého nevylučuje-li to povaha věci, vztahuje se na řízení o rozkladu ustanovení o odvolání. Postup žalovaného, kdy ten o rozkladu rozhodl, aniž znal odvolací námitky, žalobce považoval také za rozporný s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

V podané žalobě žalobce dále uplatnil věcné námitky týkající se výhrady veřejného pořádku a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z hlediska posuzování zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

Současně s podanou žalobou žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. O tomto návrhu soud rozhodl usnesením ze dne 21.2.2011, č.j. 9A 192/2010 tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že podaný rozklad nebyl odůvodněn, přestože si sám žalobce stanovil lhůtu k doplnění rozkladu, v níž však a následně i několik měsíců poté rozklad nedoplňl. Neodůvodnění rozkladu považoval žalovaný za zcela účelové, neboť žalobce v rozkladu nemohl uplatnit jiné námitky než nesprávné posouzení výhrady veřejného pořádku z důvodu žalobcova opakovaného odsouzení tak, jak toto uvedl zástupce žalobce již ve vyjádření sepsaném dne 24.3.2010 a následně i v podané žalobě. Věcně žalovaný setrval na svém názoru o závažném porušení veřejného pořádku z důvodu opakované trestné činnosti žalobce.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního a dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Při posouzení věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 82 odst. 2 správního řádu (ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí) odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle § 93 odst. 1 správního řádu jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.

Podle § 152 odst. 4 správního řádu nevyklučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.

Soud posoudil žalobní námitky takto:

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23.4.2010 rozklad s tím, že jej odůvodní ve lhůtě do 10 dní, což však neučinil. O uvedeném rozkladu rozhodlo ministr vnitra napadeným rozhodnutím, a to způsobem uvedeným shora.

Soud námitku žalobce, že žalovaný správní orgán nevyzval žalobce k odstranění nedostatků podaného rozkladu, spočívajících v absenci odůvodnění rozkladu, a rozhodl tak o rozkladu, aniž zjistil žalobcovy námitky, shledal oprávněnou. Vyšel přitom z ust. § 82 odst. 2 správního řádu, které upravuje náležitosti odvolání, ve spojení ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu, z nichž vyplývá, že každé odvolání, a tedy i rozklad, musí mít předně náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu a dále musí obsahovat údaj o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

Z citovaných zákonných ustanovení je zřejmé, že náležitosti rozkladu jsou ve správním řádu explicitně vyjádřeny. To znamená, že každé podání, které má být posouzeno jako rozklad, je správní orgán povinen posuzovat podle jeho obsahu ve smyslu § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu. Takové podání musí obsahovat i konkrétní skutečnosti, z nichž odvolatel (podatel rozkladu) dovozuje nesprávnost právního posouzení ve věci či nesprávnost vyhodnocení skutkového stavu věci či nedostatky v dokazování. Nepostačuje proto, obsahuje-li rozklad pouze náležitosti stanovené v § 37 odst. 2 správního řádu a specifikaci rozhodnutí, proti němuž směřuje, jako celku (napadá je v celém rozsahu), neboť toliko v případě nevymezení „rozsahu“ (právě jen u této chybějící náležitosti) platí, že se odvolatel domáhá zrušení celého rozhodnutí. Na rozdíl od „rozsahu“, v němž je rozhodnutí napadáno, správní řád v ustanovení § 82 odst. 2 ohledně odvolacích důvodů („v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo“) nestanoví

žádný způsob, jímž by bylo lze tuto chybějící náležitost nahradit, neboť tato tvrzení jsou ponechána v dispozici odvolatele. To ostatně vyplývá i z ust. § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nevyžaduje-li veřejný zájem jinak.

Nemá-li podaný rozklad všechny uvedené náležitosti, je na místě, aby správní orgán uplatnil postup podle § 32 odst. 3 správního řádu, tj. aby vyzval odvolatele k jeho doplnění a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu. O správnosti uvedeného postupu ostatně svědčí i ust. § 93 odst. 1 správního řádu, jenž zakotvuje mj. subsidiární použití ustanovení druhé části, hlavy II (tj. včetně ustanovení § 37) na odvolací (rozkladové) řízení. Vzhledem k tomu, že ministr vnitra v souzené věci nevyzval žalobce k doplnění blanketního rozkladu o uvedení, v čem žalobce spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, postupoval v rozporu se správním řádem. Tato procesní vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť nebyly najisto postaveny rozkladové důvody.

Ohledně skutečnosti, že žalobce sám v odvolání uvedl, že jej odůvodní dodatečně, avšak tak neučinil, platí, že žalovaný byl povinen zachovat zákonem stanovený postup a žalobce vyzvat, aby tak učinil a stanovit mu lhůtu pro doplnění náležitostí odvolání. Nezákonnost postupu odvolacího orgánu, který bez znalosti rozkladových námitek rozhodl meritorně o odvolání, nemůže být zhojena ani tím, že žalobce si sám v rozkladu stanovil lhůtu, do kdy rozklad odůvodní. Tato skutečnost na výše uvedené zákonné povinnosti správního orgánu vyzvat žalobce k odstranění nedostatků rozkladu a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu nic nemění, naopak z formulace odvolání jednoznačně vyplývá, že žalobce hodlal rozklad doplnit o odůvodnění, a proto byl postup dle § 37 odst. 3 správního řádu zcela na místě.

Soud na tomto místě odkazuje na judikaturu uveřejněnou ve Sbírce Nejvyššího správního soudu pod č. 1578/2008 Sb. NSS a č. 1580/2008 Sb. NSS (oba v čísle 6/2008 Sb. NSS) a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 4/2009-53 ze dne 6.3.2009.

Lze shrnout, že žalovaný postupoval v rozporu s procesními pravidly stanovenými ve shora citovaných ustanoveních správního řádu, jestliže rozhodl o odvolání žalobce, aniž by znal jeho konkrétní námitky.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí rozsudkem bez jednání zrušit pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, souvisejí s právním zastoupením žalobce advokátem a jsou tvořeny 1. odměnou za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky), dále 2 paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky) a

částkou 1.008,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 7.808,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie

V Praze dne 30. května 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.